

sikre og fremme Befolkningens sjælelige Sundhed. De to Ting kunne ikke undværes, begge høre med, for at vi skulle have det godt. Det vilde derfor ikke være rigtigt at give noget af de omtalte Forslag en Fortrinsstilling. Det vil jeg heller ikke gøre. Derimod vil jeg sige, at det jo er en naturlig Ting, at det ene Lovgivnings-emne kan interessere enkelte Medlemmer mere, end det interesserer andre. Og jeg vil sige, at det foreliggende Lovgivnings-emne har i mange Aar optaget mig særdeles meget, og jeg har med Forventning set hen til denne Dag, da vi skulde se et Forslag fra Regeringens Side, et Forslag, der var i Overensstemmelse med Kommissionen af 1895. Se, den Dag er nu kommen.

Den ærede sidste Taler udtalte i denne Anledning det gamle Ord: Bedre sent end aldrig, og ihvorvel jeg maa give ham Ret i, at dette Ord har sin Sandhed ogsaa i denne Forbindelse, vil jeg dog ikke udtrykke Tingen paa den Maade. Det syntes, at det ærede Medlem lagde særlig Vægt paa at faa Æren for denne Sags Fremkomst lagt over paa „vort Lands frisindede, taktfulde og intelligente Kriminalister“. Alle gode Gange ere 3, siger man, ikke mindre end 3 Tillægsord anvendte han, det maa da endelig blødgøre Kriminalisternes Hjerter. Jeg mener dog i Sandhedens Interesse at være nødt til at understrege det, som blev udtalt allerede af den ærede første Taler, Ordføreren for Flertallet i denne Sal, idet han nemlig udtalte, at Initiativet til denne Sag var taget af Dansk Skoleforening. Det er nemlig noget andet end „de frisindede og intelligente Kriminalister“. Det er en Forening, der bestaar af jævne Mennesker, baade fra Skolen og Hjemmets Kreds, og det er en Forening, som før har sat Spor i dansk Lovgivning, og hvis Initiativ vi tidligere have beskæftiget os med. Jeg skal kun gøre opmærksom paa den ganske udmærkede Lov om vort Forskolevæsen, der ogsaa kom frem paa Initiativ af Dansk Skoleforening. Dette er nu et underordnet Spørgsmaal, men jeg mener, som sagt, i Sandhedens Interesse at maatte slaa fast, at Initiativet til denne Sag er taget af Dansk Skoleforening, saaledes som det ogsaa staar i Kommissionsbetænkningen. Men altsaa, fordi denne Sag interesserer mig særdeles, vil jeg gerne have Lov til nu ved 1ste Behandling at sige nogle Ord om selve Forslaget. Jeg skal ikke komme ind paa lange historiske Betragtninger eller paa Drøftelse af teoretiske Spørgsmaal

som dette om private Hjem eller Børnehjem, men holde mig saa temmelig til Sagen.

Jeg skal erkende, at det er meget vanskeligt at udtale sig paa Forhaand om et saa indgaaende og vigtigt Forslag som det foreliggende. Jeg er nemlig ikke ganske enig med den første Taler i Dag, naar han udtalte, at Forslaget var let overskueligt og klart. Det er ganske vist udmærket affattet, og for saa vidt kan man kalde det klart og overskueligt — men det er dog spundet af mange fine Traade, og da det griber umaadelig dybt ind i Befolkningens Liv, er det vanskeligt at udrede alle disse Traade. En egentlig indgaaende Fortrolighed med Forslaget vindes jo kun ved en Udvalgsbehandling, og vi kunne vel nok gaa ud fra, at en saadan ogsaa vil komme, og at den vil blive baade uvillig og grundig — dog, vil jeg ønske, ikke alt for grundig, ikke alt for meget en Plukken og Lappen paa det, som nu en Gang er et helstøbt Stykke Arbejde.

Det har glædet mig særdeles, at den højtærede Justitsminister i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er, har fulgt Kommissionsforslaget. Jeg mener nemlig, at det Kommissionsarbejde, som blev udført i Aarene 1893—95, er et overmaade solidt Arbejde, saa naar vi bygge videre paa det, ville vi alle Tider være saa temmelig sikre paa at have fast Grund under Fødderne, og det er en god Ting. Men se denne Kommission var jo sammensat af nogle af vore bedste Navne paa dette Omraade, Folk, der havde staaet i et mangleaarigt fortroligt praktisk Forhold til de Sager, hvorom der her skulde lovgives. Deres Ord, mener jeg derfor, maa tillægges særlig Vægt, og jeg er særdeles glad ved, at den højtærede Justitsminister ogsaa har tillagt dem en saadan Vægt.

Men dette udelukker ikke paa nogen Maade, at jeg glæder mig ogsaa ved de Ændringer, som af den højtærede Minister ere indførte i Forslaget, og som findes udtrykte i en hel Række af dets Paragrafer, §§ 2, 9, 11, 18, 32, 35 og 50. Naar man vil lægge Mærke til Karakteren af alle disse Ændringer, skal man se, at de have næsten alle sammen et fælles Præg og stile henimod det samme: de stile ligesom henimod at gøre Forslaget mildere, lidt mindre strengt, end det er fra Kommissionens Haand, og deri tror jeg, vi kunne slutte os til den højtærede Justitsminister. Det er jo en grumme naturlig Ting, at de Mennesker, der have været personlig knyttede til Arbejdet for de forsømte Børn,